Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Trg Ljudevita Posavskog 5
44000 Sisak

Poslovni broj: P-367/2025-11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Sisku OIB 74610670107, u ime Republike Hrvatske po sutkinji Sandi Navara Sladović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Pavla Kovačevića, Staro Pračno, Sisak, Staro Pračno 1. lijevi odvojak 6, kojeg zastupaju punomoćnici Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, odvjetnici Zajedničkog odvjetničkog ureda Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, Sisak, S. i A. Radića 44/I, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB: 02535697732, kojeg zastupa punomoćnica Anamarijai Udiljak, odvjetnica iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 224/III, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne javne rasprave održane i zaključene 17. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika stranaka, 30. listopada 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o nenamjenskom kreditu broj: 9010666727, sklopljenog između tužitelja i tuženika 04.08.2005., sadržana u čl. 13.3. Ugovora o kreditu, a koji glasi:

„13.3. Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 % (slovima: dva posto) od iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. isplatiti tužitelju Pavlu Kovačeviću iznos od 154,13 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za razdoblje od 9. kolovoza 2005. do 31. prosinca 2007. po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02), od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. naknaditi tužitelju Pavlu Kovačeviću trošak parničnog postupka u iznosu od 341,25 eur sa zateznom kamatom tekućom od donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužitelj Pavle Kovačević podnio je ovom sudu tužbu protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

2. U tužbi tužitelj navodi da je s tuženikom u Sisku dana 04.08.2005. godine sklopio Ugovor o nenamjenskom kreditu broj: 9010666727 na iznos od 7.900,00 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita. U dijelu odredbe čl. 13. 3. Ugovora o kreditu propisano je da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćuje korisniku kredita u iznosu od 2,00 % od iznosa kredita bez da mu je prethodno jasno i nedvosmisleno predočena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, te zašto je naknada određena u visini od 2,00 % od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini nepoštenom, te time ništetnom po odredbama Zakona o zaštiti potrošača, kao i po odredbama Zakona o obveznim odnosima. Sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom na to da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta

neopravdana obveza koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku – trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, u ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (hoće li biti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije precizirano hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili neki treći dan. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktično mu isplatio drugi iznos, umanjen za iznos od 158,00 EUR, s troškovima za obradu kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditnog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je isplatio drugi, manji iznos kredita. Pritom tužitelj ističe da su se o ovom pitanju na isti način izjasnili i viši sudovi RH, primjerice Županijski sud u Zadru u presudi posl. br. Gž-358/2023 od 23. svibnja 2023. godine koji ističe da je „prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kad je odredio ništetnom odredbu čl. 5. Ugovora o kreditu prema kojoj se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao kreditoru platiti naknadu za odobrenje kredita 1,25% jednokratno na iznos odobrenog kredita te kada je naloženo tuženici isplatiti tužitelju stečeno bez osnove na temelju takve ništetne odredbe“, navodeći za takvu odluku isto obrazloženje kakvo je izloženo u t. 4. ove tužbe.

3. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti budući da su isti neosnovani. Radi se o sporu za isplatu iznosa od 158,00 EUR, a tužitelj u tužbi označava VPS u iznosu od 1.485,22 EUR. Presudom VSRH posl.br. Rev 374/2013-3 od 06.12.2017. pojašnjeno je da se deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu u slučaju kada on treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Dakle, VPS se u konkretnom slučaju ne utvrđuje zbrajanjem vrijednosti deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva, već prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva. Slijedom navedenog, vrijednost predmeta spora u ovom postupku je 158,00 EUR. Ovakvo stajalište dodatno potvrđuje i brojna sudska praksa primjerice presuda ŽS Varaždin posl.br. Gž 1608/2016 od 10.11.2017.,Odluke VSRH Rev 374/2013-3, VSRH, br. Revr 774/05- 2 od 13.12.2005., Revr 475/08-2 od 27.10.2008. Tuženik ističe prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te ukazuje da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Nema osnove za fiksiranje dospijeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe. Navedeno proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C/2024/3564 od 25.04.2024. (GP i BG protiv Santander SA), prema kojoj je taj Sud, između ostalog, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije

donošenja te odluke. Tuženik prigovara statusu tužitelja kao potrošača. Ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9010666727 izrijekom je bilo dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Zakon o zaštiti potrošača (nadalje u tekstu: „ZZP“) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu propisivao je pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa je tako odredbama članaka 56., 59., 61. ZZP izrijekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Nadalje, da takav ugovor mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, a poglavito među ostalim i odredbu o ukupnom trošku zajma, a da su ukupni troškovi zajma svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je potrošač dužan platiti za odobreni zajam. Nadalje, i propisi koji su na snazi u trenutku sastava ovog podneska također izrijekom dopuštaju ugovaranje naknade u poslovima kreditiranja potrošača. Tako Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (nadalje u tekstu: „Pravilnik“) propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača. Odredbama članka 3. Pravilnika propisano je cit.: „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja. Nadalje, Zakon o potrošačkom kreditiranju (nadalje u tekstu: „ZPK“) uređuje pitanje naknada koje čine ukupne troškove kredita za potrošača, točnije dopušta ugovaranje naknada (izuzev naknade za obradu i/ili odobravanje-stupio na snagu nakon sklapanja ugovora o kreditu). I Direktiva 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku. Dakle, ugovaranje naknada za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo je dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti). Dodatno se ističe da Zakon o potrošačkom kreditiranju kao posljedicu kršenja odredbi o naplati predmetnih naknada odredbama članka 26. propisuje prekršajnu odgovornost vjerovnika, a ne ništetnost odredbi. Iz svega navedenog razvidno je da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, gore citiranim odredbama bilo izrijekom dopušteno ugovoriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a da je intencija zakonodavca, kako je to vidljivo iz trenutno važećeg zakonodavstva, da posljedica u slučaju kršenja odredbi (do čega u ovom slučaju nije niti došlo) nije ništetnost već prekršajna odgovornost vjerovnika, ovdje tuženika. Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju lex specialis u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe

jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 13.3. predmetnog Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. Službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju je jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Nadalje, i jednostavnim čitanjem predmetne ugovorne odredbe može shvatiti koje protučinidbe se plaćaju (jasno iz samog naziva) te koji je njihov ekonomski doseg (svaki prosječan potrošač sposoban je izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita). Uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika tužitelju tijekom pregovora ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, iako je isto razvidno već i iz samog naziva naknade, nejasno je kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koji troškovi se plaćanjem ulazne naknade podmiruju. Iz svega navedenog proizlazi da je predmetna odredba jasna, uočljiva i razumljiva i da je omogućavala tužitelju da precizno odredi njene ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je odredba transparentna pa nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena. Također i brojne pravomoćne presude sudova u Republici Hrvatskoj u pravno i činjenično istovjetnim postupcima utvrđuju da su „odredbe Ugovora kojima je tužiteljica tuženici dužna platiti naknadu u određenom postotku od iznosa kredita su vrlo razumljive i jasne, te ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti, jer je bilo jasno i precizno navedeno, to nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu Direktive i ZZP-a.“ Navedeno stajalište i u pravomoćnim presudama: Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. 35 Gž-633/19-2 od 14. siječnja 2020. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl.br. P3325/17 od 9. studenog 2018. godine, Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. 3Gž4583/2018-2 od 3. rujna 2019. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3326/2017- 8 od 17. svibnja 2018. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3322/17 od 26. ožujka 2021. godine. I iz Presude Suda EU C-621/17 proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Dakle, sukladno citiranoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Usprkos obvezujućem tumačenju i pojašnjenju Suda EU, te brojnim pravomoćnim presudama sudova u Republici Hrvatskoj tuženik još jednom pojašnjava koje je troškove imao u smislu obrade kreditnog zahtjeva, te za koje je to troškove odnosno protučinidbe ugovorio spornu naknadu. Troškovi obrade kreditnog zahtjeva, a što bi zapravo trebalo u većem dijelu biti općepoznato primjerice predstavljaju: - operativne troškove (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), - materijalne troškove (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), - troškove trećih strana

koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), - povezane regulatorne troškove (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje. Sve su to radnje koje je tuženik bio dužan izvršiti odnosno troškovi koje je tuženik imao. Nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 13.3. predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Prvenstveno se ističe da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora). Navedeno potvrđuje i Sud EU u Presudi od 14.03.2013., Aziz, C-415/11 kojom je pojašnjeno da pojam „znatnija neravnoteža" na štetu potrošača, u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13, treba ocijeniti na temelju analize nacionalnih pravila primjenjivih u slučaju nepostojanja sporazuma između stranaka kako bi se moglo ocijeniti stavlja li ugovor, i ako je tako, u kojoj mjeri, potrošača u nepovoljniji pravni položaj u odnosu na onaj predviđen nacionalnim pravom koje je na snazi. Također, Sud EU i u Presudi od 16.01.2014., Constructora Principado, C-226/12 pojašnjava da da je na sudu koji je uputio zahtjev da, kako bi ocijenio postoji li eventualna znatnija neravnoteža, vodi računa o prirodi robe ili usluge na koju se dotični ugovor odnosi, oslanjajući se na sve popratne okolnosti vezane za njegovo sklapanje kao i na sve druge odredbe tog ugovora (izreka). U ovom konkretnom slučaju nacionalnim zakonodavstvom izrijekom je bilo predviđeno, dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, tužitelj je znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno mu je od strane službenika. tuženika, jasno je iz samog naziva naknade, pojašnjeno i u općim uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio), naknada je određena fiksno i nepromjenjivo. Slijedom navedenog, u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama. Ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz godina. Tužitelj je zasigurno prilikom ugovaranja kredita razmotrio i opće uvjete drugih kreditnih institucija te je odlučio sklopiti ugovor o kreditu upravo s tuženikom. Uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 2,00% od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže da sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu (str. 5-9 spisa), dopis tuženika (str. 10 i 11), knjigovodstvenu karticu (str. 12-23 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Tužitelj Pavle Kovačević je iskazao da je sporni ugovor o kreditu, odnosno kredit podigao u svrhu adaptacije kuće u kojoj i sada živi. On je za potrebe tog kredita predao svoje platne liste te je bio sretan da može dobiti kredit u tom novčanom iznosu. Cijeli ugovor o kreditu nije čitao prije potpisivanja jer je to bilo puno dokumentacije za čitati i on je bio sretan što je dobio kredit. Prilikom ugovaranja kredita nije niti znao da je preuzeo kakvu financijsku obvezu prema banci te može reći da je nakon isplate kredita shvatio da mu je isplaćen manji iznos od dogovorenog iznosa kredita i to za oko tadašnjih 1.000,00 kuna, i to ne zna iz kojih razloga. U banci mu prilikom sklapanja ugovora o kreditu o tome ništa nije rečeno. Ugovor o kreditu je sastavljen od strane banke te nije bilo pregovora o niti jednoj odredbi ugovora o kreditu. Ističe da u 2005.g njegova plaća iznosila do oko 3.000,00 kn te je tada imao jedno mlt. dijete te mu je u to vrijeme iznos od 1.000,00 kn predstavljao značajan financijski iznos. Iznos kredita iskoristio je u svrhu zbog kojega je i podigao. Ističe da u vrijeme podizanja, a niti otplate kredita nije bio vlasnik kakve tvrtke ili OPG, a niti je to bio tko od ostalih ukućana, supruga i on su živjeli od plaće. Ističe da je možda jednom ili dva puta odlazio u banku vezano za sklapanje spornog ugovora o kreditu. On je samo donio platne liste te su mu u skladu sa istima odobrili kredit u navedenoj visini. Ističe da nije ni naknadno u banci pitao zašto je primio isplatu manjeg iznosa od ugovorenog. Na pitanje da li je u medijima čuo za kolektivne predmete vezano za CHF, a koje je pokretala udruga Franak, odgovara da ne razumije da li je ovaj predmet vezan za CHF.

6. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

6. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu od 4. 8. 2005., broj ugovora 9010666727 (dalje: Ugovor o kreditu), koji je sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika, banke, utvrđeno je da se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 7.900,00 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita (čl. 1. Ugovora o kreditu), zatim, da se kredit odobrava kao nenamjenski kredit (čl. 5. Ugovora o kreditu), da je rok otplate 84 mjeseca od dana prijenosa kredita u otplatu te da se kredit u iznosu od 7.900,00 EUR i kamata iz toč. 5. Ugovora o kreditu otplaćuju u 84 jednaka mjesečna anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora (čl. 8. Ugovora o kreditu), zatim da je odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu ugovoreno da se na kredit u otplati korisnik kredita obvezuje platiti banci kamatu po godišnjoj

kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 8,98 % godišnje, te da je odredbom čl. 13.3. Ugovora o kreditu ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dva posto) od iznosa kredita.

8. Dakle, iz Ugovora o kreditu je utvrđeno da je odredbom čl. 13.3. ugovorena obveza tužitelja da tuženiku prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% od iznosa kredita, zatim, prema navodima tuženika s pripremnog ročišta održanog 7. svibnja 2026., nije sporno da se radi o iznosu od 154,13 eur, te ujedno iz dopisa tuženika od 22. 9. 2025. proizlazi da je po kreditu 9010666727 9. 8. 2005. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1.161,30 kn , što je kunska protuvrijednost iznosa od 158,00 EUR.

9. Nadalje, odredbom čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje: ZZP) propisano je da je u smislu tog zakona potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, zatim, prema odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12) »potrošač« je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, a i temeljem odredaba čl. 5. st. 1. toč. 14. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/14, 110/15 i 14/19) i čl. 4. st. 1. toč. 21. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 19/22) potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

10. Iz odredbe čl. 4. Ugovora o kreditu proizlazi da je kredita nenamjenski te iz navoda tužitelja proizlazi da je iznos kredita iskorišten za adaptaciju nekretnine u kojoj živi te da tužitelj da u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije bio vlasnik kakve tvrtke ili nositelj OPG-a.

11. Prema tome, iz naprijed utvrđenog ne proizlazi da je ugovor o kreditu tužitelj sklopio u svrhu kakve poslovne djelatnosti tužitelja odnosno obrtničke ili profesionalne djelatnosti, pa je stoga neutemeljen prigovor tuženika da tužitelj u konkretnom slučaju ne bi ulazio u kategoriju potrošača utemeljenu na odredbi čl. 3. st. 1. ZZP.

12. Nadalje, odredbom čl. 81. st. 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te sukladno odredbi st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

13. Prema odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14. Odredbom čl. 86. st. 1. ZZP propisano je da se dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače u smislu koji je povoljniji za potrošača.

15. Prema odredbama čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništava te ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

16. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

17. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalaganje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti s zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

18. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor o kreditu bio unaprijed pripremljen od strane tuženika, da tužitelju nitko od djelatnika banke nije objasnio spornu odredbu čl. 13.3. Ugovora o kreditu, dok tuženik tijekom ovog parničnog postupka ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 11.3. Ugovora o kreditu ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku.

19. Dakle, kako iz iskaza tužitelja proizlazi da je odredba čl. 13.3. Ugovora o kreditu bila sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o toj odredbi između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na sadržaj iste, da tužitelj nije bio upoznat na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se ta naknada odnosi već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takve dodatne financijske obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, te da je takva odredba nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. ZZP, a tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

20. Stoga, mišljenje je ovog suda da je odredba čl. 13.3. Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% od iznosa kredita, nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. ZZP, a stoga i ništetna temeljem odredaba čl. 87. st. 1. i 2. ZZP te čl. 102. st. 1. ZZP i čl. 322. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO), a na navedeni zaključak suda nije od utjecaja činjenica što iznos naknade ugovorene odredbom čl. 13.3. Ugovora o kreditu, iako nije

ugovoren u nominalnom iznosu, sadrži jasne parametre temeljem kojih se utvrđuje visina iste (2,00 % od iznosa kredita).

21. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

22. Stoga je, sukladno odredbama čl. 1111. ZOO o stjecanju bez osnove, odlučeno kao u toč. II. izreke presude odnosno tužitelju je dosuđen utuženi iznos od 154,13 eur (1.161,30 kn, fiksni tečaj konverzije 7,53450), visina kojeg iznosa između stranaka nije sporna, i to sa zateznom kamatom od 9. 8. 2005., sukladno zahtjevu tužitelja te temeljem odredbe čl. 1115. ZOO prema kojoj je nepošteni stjecatelj, kad vraća ono što je stečeno bez osnove, mora platiti i zatezne kamate od dana stjecanja, uzimajući u obzir da iz dopisa tuženika od 22. 9. 2025. proizlazi da je tužitelju naknada u navedenom iznosu naplaćena 9. 8. 2005.

23. Nadalje, niti prigovor zastare tuženika nije osnovan.

24. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužiteljice nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

25. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP, odnosno stoga što je tužitelj u cijelosti uspio u sporu tuženik mu je dužan naknaditi parnični trošak u cijelosti i to prema vrijednosti predmeta spora sukladno odredbi čl. 35. st. 1. ZPP, uzimajući u obzir samo vrijednost kondemnatorng tužbenog zahtjeva obzirom da deklaratorni zahtjev (na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe) istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu (stečenog bez osnove na temelju ništetnom utvrđene ugovorne odredbe) treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu te se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se u konkretnom slučaju samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu (isplatu) pa je stoga vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju označena novčanim zahtjevom od 154,13 eur (Revr- 475/2008 od 27. listopada 2008. i Rev-1264/2007 od 29. listopada 2008.).

26. Tužitelju je sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznat trošak za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 7. st.1.), za zastupanja na ročištima 7. 5. 2026. i 17. 9. 2026. u iznosu od 50,00 eur za svako (Tbr. 9. st.1.), za sastav podneska od 10. 12. 2025. u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 8. st.1.), za zastupanje na ročištu za objavu u iznosu od 25,00 eur (Tbr. 9. st.3.), PDV u iznosu od 56,25 eur, te trošak sudske pristojbe na tužbu I na presudu u iznosu od 30,00 eur za svako, ukupno 341,25 eur.

27. Tužitelju nije priznat trošak za sastav podneska od 12. 1. 2026. jer isti nije bio potreban za vođenje ove parnice (čl. 155. st. 1. ZPP).

28. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Sisku, 30. listopada 2026.

Sutkinja
Sanda Navara Sladović

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu i uručenje presude.

Dostavna naredba:
1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-6cd95**

Kontrolni broj: **01f74-08a9d-c3a10**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.